

28. 3. 2011

Spiritualita (s hostem: Elva Frouz, jáhen)

Cíl setkání: zjistit, jak to máme se spiritualitou

Co znamená spiritualita? Jaká je její definice? Muž a jeho kontakt s bohem / Bohem, kontakt se smyslem? Co nás přesahuje? Co přesahuje mě i vědecké chápání?

- Jsem IT – měl jsem to vymezený, ale v posledních letech se to mění. Náboženství vnímám jako určitou terapii pro lidi, aby se vyčistili. Dále: je to vztah mezi podvědomím a mnou. To, jak je člověk naladěnej, vyzařuje do okolí... např. když jsem smutnej, nepřitáhnu veselé lidi... to už je to, co mě přesahuje. Podvědomí má velký vliv na to, jak člověk působí... proto se snažím do podvědomí pumpovat pozitivní věci.
- Já jsem ovlivněnej Jungem či někým, kdo píše o Jungovi. Duchovno vnímám jako to, co mě přesahuje, co nejsem já, ale s čím jsem ve spojení. Láká mě to, chci se tam dostávat. Jedná se o rozšiřování mého vědomí, mého já. Bůh je asi něco, kam bych se mohl potenciálně rozšířit. Touha po tom být víc, plnější. Dřív to bylo něco, co ke mně nepatří, dnes to vnímám tak, jako že to bez toho nejde. „Nepatřilo to ke mně“ – toto jsem měl přijaté ze společnosti.
- Od mládí jsem měl pocit, že reálný svět existuje, ale pak ještě existuje opravdovej svět. To mi bylo jasné už jako dítěti. Velká rána pro mě byla informace, že to takto mají i ostatní, mj. Descartes: Myslím, tedy jsem. Bůh existuje. Nemusí to být tajný, underground, může to být i moje. V 7 letech jsem se měl s babičkou modlit, nevěděl jsem, co to znamená, křesťanský Bůh byl pro mě hodně daleko. Jsem křtěnec ze vzdoru. Současnej stav je pro mě těžkej. Ten vzdor mám asi pořád někde v sobě... stále se tážu, hledám. Pravidelně chodím do kostela, často mě napadá, jak moc lidem chybí místo, kde se mohou tázat po smyslu. Souvisí to také se strachem přijmout věci, jak jsou teď.

- Pro mě je to široký, pokusím se to zúžit. Jsem takovej pohan, potřebuju si to osahat. Před hulením se pokřizuju, modlím se k Měsíci, s kamarádem se zdravím „Perun s tebou“, mám to široký, mám to tak rád.

Do teďka mi zůstává něco nade mnou. Něco nade mnou, není to křesťanský Bůh, je to něco, k čemu se můžu upínat.

Uznávám všechny církve, pomáhají lidem...

- Spiritualita a já: ticho či nevyslovitelnost. Pochybnosti při aktu víry ačkoli mám jasno a jsem si jistej. Tam, kde chci, tam mi Bůh funguje.
Také mě napadá jméno Ladislav Klíma.
- Do 30 let jsem věřil tomu, že až umřeme, tak pohnojíme kytky atd. Oponoval jsem Darwinem. Na druhou stranu jsem měl rád atmosféru pravoslavných kostelů, to, jak hoří svíčky atd.

Když jsem přijel do USA, vydal jsem se na sever, dostal jsem se do míst, kde si jakýsi šaman dělal potní chýši, pro mě to byl konec této a začátek nové cesty. Dostal jsem tam šlehu z vesmíru. Byla to čistá láska pro mě. Od té doby vím, nemám pochyb, že je.

14 dní po návratu jsem cítil, že musím jít, u řeky postavit potní chýši a očistit se. Občas za mnou někdo přijde. Nemám žádné zasvěcení, nejsem asi spirituálně na výši. Vnímám impulsy z přírody.

Z každého náboženství si asi беру něco (meditace, rudá stezka, v současné době se připravuji na „vision quest“, skončí to mou cestou do hor...)

Přichází to vždy, když člověk přestane hledat. Nepopsatelné zážitky a věci. Snažím se z nich poučit.

Host:

- Každý z nás má jiný způsob obcování s tím, o čem se tu bavíme. Součástí spirituální cesty je snažit se chápat jiné způsoby, jak dosáhnout spirituality obohacení ostatních.
- Velkou roli hraje ego – jako překážka na spirituální cestě.
- Spiritualita = uvolnění ducha.

A chlapi pokračují:

- To je šílený úkol, říci to stručně. Pro mě je duchovní cesta to, co konám v souladu s vnitřní pravdou. Velkým zážitkem je četba evangelia. Ale ne skrze různé vykladače. Momenty: vnímat smutek, radost druhého, s malýma dětma (mýma).

Na dlouhou dobu jsem vstoupil do situací, které mě oddálily, „byla to cesta do pekla“, tudy ne, tudy bych se posral... Nyní jsem spíš na cestě se svou pravdou, sám se sebou. Potkání se sama se sebou. (Ale přesto se nahazují nějaké udičky.)

- Já jsem hodně dlouho šel cestou, kdy jsem moc neřešil, hodně jsem se bavil o Bohu, hodně jsem meditoval, až jsem se dostal do fáze, kdy jsem zjistil, že mi to nepřináší radost. Ve vnějším světě jsem byl klidnější, ale něco mi chybělo. Paradoxně jsem v sobě cítil prázdnotu. Nyní je to klidnější, možná to souvisí s přijetím sebe. Nyní se chci spíš upínat na vnější svět. S meditací chci pokračovat, ta člověku pomáhá. Chci se orientovat víc navenek; toužím po rodině, to by mě mohlo spasit, jak se říká. Nechtěl jsem moc mluvit, chtěl jsem poslouchat, tam mi bylo dobře. Jde to správným směrem. Důležitý je mít trpělivost a harmonizovat obě složky. (Někdo to harmonizuje z druhé strany, že to jde od rozumu ke spiritualitě. Já jdu obráceně.)
- Líbí se mi slovo obcování. Obcuji se změněnými stavy vědomí, transem. Pomáhá mi to cítit se součástí kosmu, většího světa. Jde o prožitek, ne o to, jak se to jmenuje. Pochopil jsem taky, že terapie může mít spirituální dimenzi, která vzniká díky naprosté přítomnosti dvou lidí a probíhající energie mezi nimi. Cítím se být výzkumníkem skrze sex, alkohol, terapii, holotropní dýchání, ale taky plavbu po moři. A potřebuji se ve spiritualitě radovat.

Host:

- S tématem spirituality má nějakou zkušenost kdekdo. Oproti tématu muž x žena: je evidentní, že ženy existují, a přesto toto téma není lehce uchopitelné. Když se mluví o spiritualitě, je třeba nejprve dojít ke shodě, že předmět existuje. Spiritualita je záležitost individuální a zároveň všelidská. Spiritualita spojení se zkušeností pohřbů i svateb. Bez vědomí nějakého přesahu bych tohle nemohl, pomáhá mi to v mé cestě. Spiritualita – obcování vedoucí k rozvíjení vlastního jazyka. Termín „duchovní život“ je pleonasmus. Vše má v sobě nějaký duchovní aspekt. Být v tom naplno. „Jsem, který jsem.“ – Plnost, ke které se přibližujeme. Najít si základní způsob, jak na základ prožívání – být v tom naplno. Spiritualita je v životě samotném.

Dále napříč setkáním zaznělo:

- Ožívají mi katedrály a barokní kostely. Přestávají být pouhou materií.
- Svatba je moment, který je. Několikrát jsme se k tomu vrátili; je to bod, který je.
- Při své svatbě jsem ulítl.

Zapsal: Petr Šimon, 10. 4. 2011